

de miljømæssigt mest fornuftige emballager, og det er f.eks. komposterbare emballager. Og så skal vi have et system, hvor adfærdsændringen i den positive retning også giver en provenufofordel for virksomhederne.

De tre betingelser er ikke opfyldt i det her lovforslag, og derfor indstiller vi det – måske ikke overraskende – til forkastelse.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Der er mange af ordførerne, der har gjort sig meget umage med at prøve at forklare, at de også gerne vil tage hensyn til miljøet, bare ikke lige på den her måde, sådan at man kunne finde begrundelser for at stemme imod.

Nogle har endda sat spørgsmålstegn ved, om det her var et rent spørgsmål om at få flere penge i kassen. Jeg vil sige, at hvis det var det, så var det dog en ualmindelig besværlig måde at gøre det på.

Hvorfor skulle vi så, som fru Eva Møller sagde, ikke bare forhøje den eksisterende afgift? Det skulle vi ikke, fordi jeg på regeringens vegne for to år siden lovede, at regeringen ville sætte et arbejde i gang, som selvfølgelig på det her område har sin kerne i Miljøministeriet, for at imødekomme den kritik, der fra begge sider i Folketingssalen var af den emballageafgift, vi vedtog i sin tid, for at få miljøelementet til at vægte langt tungere.

Derfor var der et ønske – som jeg oplevede det – bredt i Folketinget om, at vi satte et arbejde i gang, hvor vi kunne gå langt stærkere ind og ikke kun lavede en afgift, der gav incitament til at begrænse mængden af emballage, men også kunne rumme elementer til at vælge den emballage, som skader miljøet mindst.

Altså det, der ligger i det her forslag, er, ud over at vi selvfølgelig har et incitament til at begrænse mængden af emballage – jeg tror, de fleste, der kommer hjem fra en dags indkøb, godt kan se, at det kan der være visse fornuftige incitament til og behov for; ofte er det sådan, at når man har fået taget emballagen af det, man kommer hjem med i indkøbskurven, så står man tilbage med en tredjedel af det, man troede, man slæbte hjem – at der her også er et incitament til at vælge over på den emballagetype, som skader miljøet mindst.

Og der er det selvfølgelig rigtigt, som nogle ordførere har sagt, at det er jo ikke sådan, at ethvert produkt kan bruges frit imellem alle de former for emballage, der er. Men der er stort set substitution i forhold til alle typer. Nogle har en

enkelt, man kan flytte over på, og andre kan flytte og vælge inden for et bredere felt.

Så derfor er det her faktisk et historisk forslag. Vi går foran. Jeg ved godt, at der er nogle, der mener, at man skal gå i andres fodspor. Men de, der vil gå i andres fodspor, har altså meget svært ved at komme foran, og vi har en ambition – jeg troede, der var en større del af Folketinget, der havde den ambition, end det er fremgået her ved førstebehandlingen – om at prøve at sætte kræfter ind på at udvikle, så vi kan gå i front på miljøområdet, så vi ikke kun lærer, det gør vi også, men så vi ikke kun lærer af det, andre lande gør, men sådan at vi også på nogle områder kan være i front, og at andre kan lære af det, vi gør.

Og der må vi så bryde sammen og tilstå, at det ikke er sådan, at det her er den endelige løsning med den viden, man måske vil have om 10 eller 15 eller 20 år, men hvis man venter, indtil man ved alt om alting, så vil jeg godt sige, at så havde vi end ikke startet en ordentlig miljøpolitik den dag i dag.

Der er for mange ubekendte, det er jeg da helt enig i, men vi tager et meget vigtigt skridt med baggrund i den forskning, den udvikling og den viden, vi har på nuværende tidspunkt, til at få lavet noget, som er banebrydende. Jeg synes ikke, det er for stort at bruge ordet historisk, hvor vi går foran, men hvor vi selvfølgelig også må erkende, at vi kan få yderligere viden, at vi skal fortsætte forskningen, at vi skal fortsætte med at udvikle på hele det her felt, sådan at vi kan blive endnu bedre.

Derfor vil jeg heller ikke love, at det her er den sidste ændring i emballageafgiftsloven, vi kommer til at se. For i takt med at vi får bedre, større, ny viden, så mener jeg, at vi også skal nyttiggøre den større, nye og bedre viden til at sikre, at vi gavner miljøet mest muligt. Så det her er et forslag, som bestemt rummer stærke miljøsignaler.

Når så hr. Thulesen Dahl spørger: Jamen hvad så med det dér med pengene? Jo, men jeg har haft lidt svært ved at forstå i mange af de diskussioner, vi har haft omkring grønne afgifter, at det, at man kan gavne to formål på samme tid i stedet for kun at gavne ét formål, skulle være et problem. Her får vi både et stærkere miljøincitament, og vi får også ikke et særlig stort, men vi får også et lille bidrag til at få den finanslov for næste år, som vi skal have vedtaget, til at hænge sammen med et, i den sammenhæng, mindre beløb.